

maa handle, som overhovedet i det præf. tisse Liv, hvor en variabel Værdi igjennem Løber skal fixeres; men man maa tage et længere Tidsrum, og man maa tage Mediet af alle de forskjellige Værdier igjennem dette Tidsrum. Det kan jo være en temmelig tvivlsom Sag at sige, hvor langt dette Tidsrum skal være, fem Aar vilde vist være meget kort, og naar vi ellers tale om at fastsætte Middelpriisen for en Vare, vilde vi være tilbøjelige til at tage et længere Tidsrum; man kan tage 10 eller 15 Aar, endda, man kan træffe mange forskjellige Bestemmelser, men et saadant Grundlag er det aldeles nødvendigt at fastholde, hvis man vil træffe en i og for sig retfærdig Afgjørelse. Hvis man nu til Exempel vilde tage — jeg skal søge saa simpelt som muligt at illustrere, hvad Betydningen heraf vilde være — de Oplysninger, der findes i vedføjede Bilag til det tidligere omdelte Forslag til Myntlov, saa vil man der finde Værdierne pr. Unse Standard sølv angivne for en Række af forskjellige Aar. Fra Aaret 1860 findes for hvert Aar udregnet en Middelpriis og det Forhold mellem Guld og Sølv, der svarer til denne Middelpriis, og for det sidste Aar, nemlig for 1872, hvor i det Hele taget Sølvet har været i Nedgang, staar denne Middelpriis endogsaa angiven fra Maaned til Maaned. Hvis jeg nu vilde tage alle 12 Aar fra 1861 af og tage Gjennemsnittet af disse 12 Aar, saa vilde jeg faae et Forhold mellem Guld og Sølv som 1 til $15\frac{1}{2}$, nægtagtig vil det være som 1 til 15,604. Vil jeg nu tage det for et ringere Antal Aar, saa vilde jeg faae et Forhold ud, som var ganske lidt større, og vilde jeg indskrænke mig til, hvad der synes at være det Allerubilligste, at gaa til det sidste Aar, saa vilde jeg dog komme til et Forhold, som var 1 til 15,6. Nu har Myntkonventionen fastsat, at der af et Kilogram Guld skal udmyntes respektive 124 og 248 Guldstykker, af hvilke hvert af de første skal udgjøre 20 og hvert af de sidste 10 Kroner, og hvis vor Daler skal omskrives til Kroner, hvilket er paatænkt, og som i andre Henseender er saa overordentlig hensigtsmæssigt, altsaa een Daler til to Kroner, saa vil Forholdet mellem Guld og Sølv være ikke som 1 til $15\frac{1}{2}$, men som 1 til 15,675, hvilket altsaa med andre Ord vil sige, at man herefter faar en mindre Værdi i Guld, end man billigtvis burde have. Man kan ogsaa paa anden Maade illustrere dette overmaade simpelt ved Hjælp af den tydske Rigsmynt. Det er jo bekendt for Alle, at der ogsaa her har fundet et Forhold Sted, som ikke var rigtigt; men som dog var saa nær ved at være det, at vi have haft store Ubesvemmeligheder og Ulemper deraf. Tidligere var nemlig en preussisk Daler nær ved at være 8 Mk., men Enhver vidste, at den ikke var fulde 8 Mk. værd, men derimod kun 7 Mk. $14\frac{6}{7}$ Sk.; der manglede saaledes lidt over 1 Sk. i, at den var 8 Mk. værd, og det var altsaa et virkelig Tab, naar man tog en

preussisk Daler for 8 Mk. Nu for Eftertiden kan man sige, at vi Alle lide et Tab i Penge, idet det, der sker nu, naar vi overføre vort Sølv til Guld, altsaa er det Samme, som fandt Sted lige overfor den preussiske Daler. Det maa endnu bemærkes, at Preussen eller rettere Tybftland, som jo for nylig har truffet en lignende Bestemmelse, til Grund for Overgangen har lagt Forholdet 1 til $15\frac{1}{2}$, og der synes i og for sig ikke at kunne være nogen Tvivl om, at dette har været den hensigtsmæssigste og rimeligste Fremgangsmaade. I selve Myntkommissionen har der ogsaa været afgørende Meninger, idet der i denne, som man ser, har været fremført Forslag om, at der af Kilogrammet skulde udmyntes ikke respektive 124 eller 248 Guldstykker, men derimod 123 eller 246, hvilket altsaa vil sige, at man saa var kommen en hel Del nærmere til dette Forhold 1 til $15\frac{1}{2}$, end det nu er foreslaet. Naturligvis kan Feilen rettes paa en dobbelt Maade. Da Myntkonventionen nu en Gang saa at sige er urokelig — Ingen kan vel tænke paa nu at ville gjøre nogen Forandring i den — og har slaaet fast, at der skal udmyntes af Kilogrammet 124 Stykker af de dobbelte Kroner og 248 Stykker af de egentlige eller enkelte Kroner, saa kunde i alt Fald Myntloven rette Feilen, thi det er Noget, der er aldeles overladt til de enkelte Landes Forgodtbefindende, og det kommer slet ikke i nogen som helst Strid med Myntkonventionen, paa hvilken Maade det enkelte Lands Myntlov fastsætter Omskrivningsforholdet. Myntloven vil altsaa godt kunne rette Feilen ved at sige, at, naar Omskrivningen skal finde Sted fra Daler til Krone, saa skal ikke blot Daleren være 2 Kroner, men der skal endnu lægges et Beløb, som omtrent udgjør $1\frac{1}{2}$ Dre, til. Spørgsmaalet er nemlig dette, om der efter Myntloven skal opgives omtrent $\frac{1}{60}$ af alle Værdier. Enhver, der altsaa har en Eiendom — det interesserer naturligvis ikke meget dem, der Intet eie, det skal jeg indrømme, hvorimod det interesserer dem, der eie Noget — Enhver, der har en Kapital, vil omtrent miste $\frac{1}{60}$ af den, hvis den Forudsetning, hvorpaa jeg støtter det Hele, skulde vise sig at være den rette, og paa samme Maade vil det gaa Enhver, der har faste Indtægter, thi de, der ikke have saadanne, interesserer Spørgsmaalet ikke, efter som det Intet gjør til Sagen for den, der blot handle, ligesom det heller ikke har Noget at sige for den, der arbejder for en variabel Betaling, om det ene eller det andet Forhold benyttes; men som sagt, for dem, der have faste, urokelige Indtægter, som ere anslaaede i Penge, vil Gjennemførelsen af Myntlovsforlagets Bestemmelser være det Samme, som om de paa Livstid kom til at udrede en lille Extrainskaffat, og det var jo en meget bekvem Maade at komme til at bøde en Indskaffat paa, en Indskaffat paa lidt over